

Aniversari amb els *sense sostre*

► El passat 17 de desembre, amb motiu del seu setanta-setè aniversari, el papa Francesc va voler que tres persones *sense sostre* que freqüenten els barris propers al Vaticà fossin invitades a assistir a la missa que Francesc celebra cada matí a les 7 a la capella de la Residència Santa Marta, on viu. Després de la missa, els va demanar que volguessin compartir l'esmorzar amb ell. Un dels invitats hi assistí portant el seu gosset, com mostra la foto.

GLOSSA

La pregària de la mare

Tarda de dissabte. Acabo de participar en una celebració comunitària del sagrament del baptisme. Quatre infants s'han incorporat a la colla de Jesús, l'Església. Ambient de festa. Incorporació volguda i celebrada per les famílies. El rector, un sacerdot ja gran però amb l'entusiasme de l'endemà de l'ordenació, ha presidit i animat la celebració. Els familiars han fet lectures, han preparat les pregàries dels fidels... S'han implicat en la celebració. No han faltat uns cants senzills que han ajudat a aconseguir el to festiu. L'ambient era de Poble de Déu en marxa, viu, actiu, joiós de la seva fe. L'àvia d'un dels infants —la conec des que el seu fill era alumne meu— se m'apropa i em diu: «Quan el meu fill i la meua filla anaven a l'escola, acabades les classes, portava la nena a patinatge i el nen a futbol. Jo tenia una hora i mitja lliure. La majoria de vegades venia aquí, a la parròquia, i davant del sagrari pregava per la família i, en especial, pels meus fills. Li demanava a Déu que els ajudés a ser cristians, que tinguessin Jesús present en les seves vides i que el donessin a conèixer, quan arribés el dia, als seus fills. Vaja, que no els deixés i que ells s'obriessin a la seva presència. Han passat molts anys i avui, quan vostè batejava el meu nét, ho recordava i n'he donat gràcies a Déu.»

Moltes vegades s'ha considerat la pregària de petició i la pregària repetitiva com de segona categoria, adequades per als que els costa la meditació o la contemplació. Però qualsevol tipus de pregària és bona, sempre que porti al diàleg amb Déu, a la seva lloança i al reconeixement del seu amor, gratuït i generós, envers totes les persones. Pel que fa a la pregària de petició, hem de tenir ben present que, quan demanem a Déu, donem testimoni que som criatures, som fills del Pare, germans de Jesús. Convé saber reconèixer, en la pregària humil de petició, en la pregària dels humils, que amb ella s'apropen a Déu la seva grandesa i la seva misericòrdia.

Dubtar de la pregària de petició, pensar que Déu no està per aquestes qüestions, és afirmar una falta de confiança i una certa supèrbia personal. I si tant ens costa demanar, no deu ser que la pietat i la compassió s'han allunyat de nosaltres? Tornem-hi, doncs: Pare, et demano per aquesta persona, pel seu dolor personal...; poso a les teves mans...; et demano per aquests fets...; vull compartir la joia de la... [...] «i aquesta és la confiança que mantenim davant Déu: sempre que li demanem alguna cosa d'acord amb la seva voluntat, ell ens escolta» (1Jn 5,14).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Visitem el Papa per enfortir la comunió eclesial

Del 24 al 8 de març els Bisbes d'Espanya estem cridats a realitzar la Visita «ad Limina Apostolorum», al llindar dels sepulcres dels Apòstols Pere i Pau. Els Bisbes de Catalunya ho farem dels dies 3 al 8 de març de forma conjunta. Tindrem una trobada de tots amb el Papa el dia 3 de març, més formal, i el dia 7 serem els Bisbes de Catalunya qui tindrem un encontre més personal i dialogat amb el Sant Pare Francesc. És una visita que no només afecta el Bisbe diocesà o els seus col·laboradors més immediats, sinó que cada Bisbe amb la seva Església diocesana, va a l'encontre del Sant Pare per refermar els vincles de la comunió eclesial, de l'amor mutu i la unitat per a la missió.

«Simó, he pregat per tu, perquè no defalleixi la teva fe, i tu, quan t'hauràs convertit, confirma la fe dels teus germans» (Lc 22,31-32). La relació entre els Apòstols i el Cap del Col·legi Apostòlic, Sant Pere, i els seus successors, ve fonamentada en Jesús mateix, i és una relació de servei a la fe de l'Església i a la caritat de tot el Cos de Crist. Entre les dimensions essencials del ministeri episcopal hi ha la de fer viva i operant la comunió entre la Diòcesi de la qual cada Bisbe n'és servidor i Pastor amb la Diòcesi de Roma, amb el seu Bisbe, el Papa, centre de la catolicitat i fonament visible de la unitat i de la comunió de tota l'Església. «Aquest Col·legi Apostòlic, en tant que compost de molts, expressa la varietat i universalitat del Poble de Déu; i en tant que agrupat sota un sol Cap, la unitat del ramat de Crist». (LG 22). És així com es comprèn que entre les coses importants que són reclamades a tot Bisbe diocesà hi hagi l'obligació de tenir un especial contacte amb el Sant Pare, de manera que aquest, com a successor de Sant Pere, pugui dedicar atenció a aquella particular porció del Poble de Déu que és la Diòcesi.

El Codi de Dret Canònic mana que «cada cinc anys el Bisbe diocesà ha de presentar al Romà Pontífex una relació sobre la situació de la seva Diòcesi, segons el model determinat per la Seu Apostòlica i en el temps per ella establert» (c. 399,1), i en els mesos posteriors a la presentació d'aquest informe quinquennal, «que el Bisbe diocesà vagi a Roma per venerar els sepulcres dels Sants Apòstols Pere i Pau, i es presenti al Romà Pontífex. El Bisbe ha de complir personalment aquesta obligació a no ser que es trobi legítimament impedit» (c. 400,1-2). Aquests dos deures vénen d'una antiquíssima i venerable tradició teològica, canònica i espiritual. El Papa, successor de Pere, «confirma» la fe del seus germans i s'estableix així una unitat que ve del Senyor, que els ha cridat i els ha enviat com a Apòstols seus, l'un com a cap i l'altre com a membre del Col·legi Apostòlic. Jesús els ho deia en pujar al cel: «Quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus... fins a l'extrem de la terra» (Ac 1,8).

És per això que en els propers dies us demano que intensifiqueu la vostra pregària per la persona del Sant Pare Francesc i el seu ministeri d'unitat en la comunió, i també per tots els Bisbes de Catalunya i de la resta d'Espanya, perquè aquesta Visita sigui un moment de gràcia per a les nostres Esglésies diocesanes, que, renovades per l'Esperit Sant, puguin dur a terme la seva missió amb coratge, esperança i alegria.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ **JOSÉ MEDINA**

Autenticitat

El P. José Medina, biògraf del papa Francesc, assegura que Jorge Mario Bergoglio «no ha canviat gens». Diu, després d'entrevistar 18 familiars, amics i coneguts del Papa, que «el que abans feia vestit de negre ara ho fa vestit de blanc». El P. Medina va participar a les darreres Jornades de Qüestions Pastorals de Castellldaura amb la ponència «Francesc i la pobresa: un testimoni personal.»

Quin és el tret més característic del papa Francesc?

L'autenticitat. Sempre ha estat delicat amb els pobres, sol·lícit amb els necessitats.

I ara el veiem com a Papa de l'Església, vicari de Crist, tenint aquests mateixos gestos, aquestes mateixes sol·licituds; jo crec que l'autenticitat, la coherència és una de les seves virtuts fonamentals.

Quin rostre creu que prendrà l'Església en aquest pontificat?

Jo crec que en l'aplicació completa del Concili Vaticà II sí que podem trobar aspectes de novetat; i en la seva persona i els seus gestos estem vivint una Església que surt de si mateixa, que té la valentia d'anar a buscar el pobre, el malalt, el pecador, el necessitat. Molts gestos que ens emocionen del papa Francesc són passatges evangèlics.

Els nostres ambients estan preparats per rebre el seu missatge?

Em sembla que tot el que estem rebent de Francesc, pel seu estil de vida, els qui som dins l'Església, els qui són a fora, els que un dia van marxar, els que mai no hi van entrar, tots, és un impuls, és un al·licient per afirmar quina bellesa tindria creuar el carrer i ser part d'aquesta gran família de Déu que és l'Església.

HISTORIA DE LA CARIDAD

Teresa de Calcuta y las Hermanas de la Caridad

▶ **JUAN MARÍA LABOA**

La nueva congregación de religiosas y más tarde de los Hermanos de la Caridad ha conseguido extenderse de manera sorprendentemente rápida a lo largo del mundo durante el siglo xx y sigue así en el siglo xxi.

Su vocación es anunciar a Cristo a todas las gentes, difundiendo el amor de Dios en las almas de los cristianos y de los no cristianos, indistintamente, porque a todos consideran hermanos y todos son hijos de Dios.

Las religiosas con la ropa blanca ribeteada de azul son acogidas con simpatía en Occidente y en torno a ellas hay un número sorprendente de cooperantes de todas las clases sociales que con sus donativos ayudan para que las numerosas fundaciones puedan cumplir con sus objetivos.

Teresa de Calcuta quería que sus religiosas vivieran «un amor profundo y personal por el santísimo Sacramento, de modo que encuentren a Jesús en la eucaristía; de esta manera, cuando salgan a la calle, encontrarán a Jesús en el prójimo y le servirán en los pobres».

Juan María Laboa
(Por sus frutos los conoceréis.
Historia de la caridad en la Iglesia,
Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

Necesidad de ternura

▶ **JUAN MARÍA LABOA**

A los pocos días de haber sido elegido Papa con el nombre de Francisco, quiso visitar al cardenal emérito argentino Mejía, de 93 años, ingresado en la Clínica Pío XI de Roma, que atienden las religiosas de San José de Girona.

Visitó a los enfermos como muestra de bienaventuranza y abrazó al anciano cardenal. Saludó a las trece religiosas y al personal. A todos y cada uno de los enfermos de la UCI les ofreció abrazos, afecto, ternura.

Al cruzarse con otros enfermos, les sonreía y les daba su bendición: el aliento de Dios.

Una anciana enferma lo relató así:

—«No sé lo que me ha dicho. Sólo sé que me ha bendecido. Me ha besado. Y se ha sentado en mi cama.»

¿Qué es la ternura? Es una actitud cariñosa y protectora hacia alguien. Es una adhesión. Es dar afecto, comprensión y entrega. Y ¿cómo se da? ¡Amando!

Un beso, un poco de ternura, un abrazo... no violenta a nadie. Todo lo contrario, es ponerse al lado de quien sufre y desearle lo mejor: el don de Dios.

REPTES DE LA FAMÍLIA AVUI

Acompanyar les persones

▶ **Mn. MANUEL CLARET**

Parlar de reptes no significa que la família no tingui un gran valor. Avui la família cristiana cerca tenir un lloc en la societat, pels valors que la configuren: l'amor que comporta lliurar-se incondicionalment l'un a l'altra, l'estabilitat conjugal que comunica seguretat, el sentit de comunitat i ajut fraternal, ser el lloc de compartir la vida de cada dia, la vivència i transmissió dels valors espirituals, com generositat, gratuïtat, el sentit sacramental de la mútua donació, etc.

És també un repte com ajudar a tots aquells que per causes diverses han fracassat en la vida conjugal. El divorci sempre serà l'experiència d'un fracàs en la vocació més primària de l'home i de la dona: construir una comunitat de vida i amor. L'Església, els cristians, han de fer l'esforç d'acompanyar les persones en aquest procés dolorós, principalment perquè els fills no pateixin l'absència de l'escalf de la llar. Davant d'altres models de família que proposa la societat, l'Església té una postura respectuosa amb les persones, però creu que hi ha un model que ha donat molts de fruits, que pertany a la constitució de la persona, i que segueix essent el fonament de la societat, i el lloc de servei a la vida.

Mn. Manuel Claret
Delegat de Pastoral Familiar

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 24. ■ Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Jm 3,13-18 / SI 18 / Mc 9,14-29]. Sant Modest (s. v), bisbe de Trêveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemessí.
- 25. ■ Dimarts** [Jm 4,1-10 / SI 54 / Mc 9,30-37]. Sant Cesari (s. iv), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.
- 26. ■ Dimecres** [Jm 4,13-17 / SI 48 / Mc 9,38-40]. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza; santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP).
- 27. ■ Dijous** [Jm 5,1-6 / SI 48 / Mc 9,41-50]. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionista; sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca).
- 28. ■ Divendres** [Jm 5,9-12 / SI 102 / Mc 10,1-12]. Sant Rufí, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468); sant Romà (s. v), abat; sant Serapió, mr.
- 1. ■ Dissabte** [Jm 5,13-20 / SI 140 / Mc 10,13-16]. Sant Rossend (Salas 907 - Celanova 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. vi), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.
- 2. ■ † Diumenge vinent**, VIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 49,14-15 / SI 61 / 1Co 4,1-5 / Mt 6,24-34]. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

DIUMENGE VII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre del Levític (Lv 19,1-2,17-18)

El Senyor digué a Moisès: «Digues a tota la comunitat dels israelites: Sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Déu, sóc sant.

No tinguis malícia als teus germans dins el teu cor. Reprèn els altres, si cal; així no et faràs responsable del seu pecat. No et vengis ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble. Estima els altres com a tu mateix. Jo sóc el Senyor.»

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Beneeix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneeix el seu sant nom. / Beneeix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor. / No ens castiga els pecats com mereixiem, / no ens paga com deuria les nostres culpes. R.

Llença les nostres culpes lluny de nosaltres / com l'Orient és lluny de l'Occident. / Com un pare s'apiada dels fills, / el Senyor s'apiada dels fidels. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 3,16-23)

Germans, ¿no sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres. Que ningú no s'enganyi ell mateix. Si entre vosaltres algú es té per savi segons la saviesa del món present, que es faci ignorant, per poder arribar a ser savi de veritat. Perquè, davant de Déu, la saviesa d'aquest món és ignorància. L'Escriptura diu: «Fa caure els savis en els seus propis paranyos». I també: «El Senyor sap què valen els pensaments dels savis: no s'aguanten més que el fum». Per tant, que ningú no es gloriï de ser seguidor de cap home. Tot és vostre: Pau, Apol·ló, Quefes, el món, la vida, la mort, el present, el futur. Tot és vostre, però vosaltres sou de Crist, i Crist és de Déu.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 5,38-48)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ja sabeu que, als antics, els van dir: "Ull per ull, dent per dent". Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra els qui us fan mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra.

Si algú et vol posar un plet per quedar-se el teu vestit, dóna-li també el mantell. Si algú t'obliga a portar una càrrega un quart d'hora de camí, porta-li mitja hora. Dóna a tothom qui et demani, no et desentenguis del qui et vol manllevar.

Ja sabeu que van dir: "Estima els altres", però no els enemics. Doncs jo us dic: Estimeu els enemics, pregueu per aquells que us persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel: ell fa sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos. Perquè si estimeu només els qui us estimen, quina recompensa mereixeu? Els publicans, no fan també el mateix? I si només saludeu els germans, què feu d'extraordinari? Els pagans, no fan també el mateix? Sigueu bons del tot, com ho és el vostre Pare celestial.»

▶ Lectura del libro del Levítico (Lv 19,1-2.17-18)

El Señor habló a Moisés: «Habla a la asamblea de los hijos de Israel y díles: "Seréis santos, porque yo, el Señor, vuestro Dios, soy santo. No odiarás de corazón a tu hermano. Reprenderás a tu pariente, para que no cargues tú con su pecado. No te vengarás ni guardarás rencor a tus parientes, sino que amarás a tu prójimo como a ti mismo. Yo soy el Señor.»

▶ Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la ira y rico en clemencia; / no nos trata como merecen nuestros pecados / ni nos paga según nuestras culpas. R.

Como dista el oriente del ocaso, / así aleja de nosotros nuestros delitos. / Como un padre siente ternura por sus hijos, / siente el Señor ternura por sus fieles. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 3,16-23)

Hermanos: ¿No sabéis que sois templo de Dios y que el Espíritu de Dios habita en vosotros? Si alguno destruye el templo de Dios, Dios lo destruirá a él; porque el templo de Dios es santo: ese templo sois vosotros.

Que nadie se engañe. Si alguno de vosotros se cree sabio en este mundo, que se haga necio para llegar a ser sabio. Porque la sabiduría de este mundo es necedad ante Dios, como está escrito: «Él caza a los sabios en su astucia.» Y también: «El Señor penetra los pensamientos de los sabios y conoce que son vanos.» Así, pues, que nadie se glorie en los hombres, pues todo es vuestro: Pablo, Apolo, Cefas, el mundo, la vida, la muerte, lo presente, lo futuro. Todo es vuestro, vosotros de Cristo, y Cristo de Dios.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 5,38-48)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Habéis oído que se dijo: "Ojo por ojo, diente por diente." Yo, en cambio, os digo: No hagáis frente al que os agravia. Al contrario, si uno te abofetea en la mejilla derecha, preséntale la otra; al que quiera ponerte pleito para quitarte la túnica, dale también la capa; a quien te requiera para caminar una milla, acompañañale dos; a quien te pide, dale, y al que te pide prestado, no lo rehuyas.

Habéis oído que se dijo: "Amarás a tu prójimo" y aborrecerás a tu enemigo. Yo, en cambio, os digo: Amad a vuestros enemigos, y rezad por los que os persiguen. Así seréis hijos de vuestro Padre que está en el cielo, que hace salir su sol sobre malos y buenos, y manda la lluvia a justos e injustos. Porque, si amáis a los que os aman, ¿qué premio tendréis? ¿No hacen lo mismo también los publicanos? Y, si saludáis sólo a vuestros hermanos, ¿qué hacéis de extraordinario? ¿No hacen lo mismo también los gentiles? Por tanto, sed perfectos, como vuestro Padre celestial es perfecto.»

Rostre del Crist. Pintura d'El Greco, que es conserva a Praga (en el quart centenari de la mort del pintor, any 1614)

🗣️ Aquesta imatge parla

COMENTARI

Estimar els enemics

El text d'avui continua i clou les antítesis de diumenge passat.

L'esquema és el mateix: a una cita de la llei, Jesús li contraposa una interpretació clarament antitètica i, tanmateix, no contrària. Dos són els temes que sobresurten. El primer, l'anomenada llei del Talió, deixa clar l'ensenyament sobre la no-violència. El segon, presenta l'amor als enemics com a clau de volta del Regne del Pare del cel.

La primera antítesi d'avui és un text clarament provocatiu. Cal subratllar, però, que la provocació és deliberada. L'objectiu dels exemples apunta a

colpejar el lector, tot presentant una protesta simbòlica contra el cercle de la violència. Les imatges tenen el temps d'expressar amb força una protesta contra qualsevol tipus de violència deshumanitzadora. Tanmateix, volen empènyer clarament a una reacció activa. Per això el més important és deixar-se colpir i ser mogut, no a una aplicació literal que podria ser palesament contraproductiu sinó a una creativitat sempre nova, que porti a una radicalitat semblant.

L'antítesi de l'amor als enemics, sense ser nova, tanmateix es formula amb uns conceptes notablement acurats. Cal subratllar aquí que la sentència quadrimembre de Jesús és magnífica i arro-

donada: estimar els enemics; fer el bé als qui ens odien; beneir els qui ens maleeixen; i, finalment, pregar pels qui ens persegueixen (maltracten). En aquesta formulació, la interioritat a què ens hem referit en diversos moments en aquest sermó de la muntanya assoleix un nivell molt profund: només així som fills del Pare del cel, és a dir, només així estimem com el Pare del cel que fa sortir el sol sobre justos i injustos. La figura del Pare del cel, com vàrem dir fa uns diumenges, presideix els moments més pregons del sermó de la muntanya. El Regne del Pare del cel té com a nucli fonamental l'estimació també dels enemics.

Oriol Tuñí, SJ

El Dr. Salvador Pié explica «La transformació missionera en l'Església»

La primera Exhortació Pastoral del Papa Francesc té una voluntat d'acolliment, i així ho va explicar el Dr. Salvador Pié en la Jornada de Formació Permanent de la diòcesi el 17 de febrer passat al Santuari de Balaguer, tot explicant el concepte de *Gaudium*: «Vol dir alegria, joia. Fa una referència directa a l'Evangeli, a l'anunci joïós». Segons el professor de la FTC: «L'alegria ve del perdó. Déu no és cansa de perdonar. L'arrel de l'alegria està en la Pasqua tal i com ja es va fer palès a l'encíclica de Benet XVI *Deus caritas est*». Un altre element important al qual va fer referència, fou la nova evangelització. La nova evangelització s'adreça a la pastoral ordinària, als batejats no practicants i, especialment, a la missió (aquells que no coneixen Jesucrist). Pel que fa als creients, la nova evangelització cerca un nou ardor en la fe en Jesucrist. L'Exhortació Pastoral *Evangelii Gaudium* té un llenguatge i un caràcter molt propers. L'Església ha de ser dinàmica, hi ha d'haver una renovació en clau missionera. El Bisbe ha de fomentar la comunió, ha d'escoltar tothom. El nucli de la fe és la bella salvífica de Déu.

La dimensió missionera a la catequesi cristiana

Els delegats de Missions de les diòcesis amb seu a Catalunya es van reunir el 3 i 4 de febrer a Tarragona per dur a terme una jornada de formació, que es va fer al Seminari Menor. Hi va ser present el delegat d'Urgell, Mn. Jaume Soy.

Mn. Xavier Morell, delegat de catequesi de Tarragona (SIC) va impartir la ponència, sota el títol «Dimensió missionera a la catequesi d'iniciació cristiana», i es va fer una reflexió de com dur a terme aquest gir en la catequesi, aportant la clau missionera a les trobades. També es va escoltar el testimoni missioner de la religiosa teresiana, Teresa Ros, un moment de gran intensitat d'intercanvi d'informació molt útil.

Mons. Vives presideix la festa de la Presentació del Senyor a la Catedral de Santa Maria

El diumenge dia 2 de febrer, l'Arquebisbe d'Urgell va presidir a la Catedral de Sta. Maria d'Urgell la solemne Eucaristia de la festa de la Presentació del Senyor. Iniciada a l'atri de la Catedral amb la benedicció de les candeles i la processó de tots els ministres i els fidels, la festa va

ser molt celebrada per un nombrós grup de religioses i consagrades en la Jornada de la Vida Consagrada, així com el moviment «Vida Creixent» que en aquest dia sempre celebra els seus patrons, Simeó i Anna, i també pels treballadors del gremi de l'electricitat de La Seu d'Urgell, en la festa de la Mare de Déu de la Llum, la seva patrona. L'Arquebisbe, acompanyat pel Vicari general, el Degà del Capítol i el Diaca Mn. Pere Morales, va remarcar la joia i admiració per l'entrada de Jesús al Temple, acompanyat per Maria i Josep. Ens hem d'«admirar» com els pares de Jesús, i transmetre a tothom el testimoniatge de la Llum del món, que és el Crist. Remarcà la llum de la fe amb què el Papa Francesc titulava la primera encíclica, i la responsabilitat de transmetre aquesta fe a tothom, amb alegria i esperit missioner.

Setmana d'animació missionera a Cerdanya

A l'arxiprestat de Núria-Cerdanya, es va dur a terme la setmana del 18 al 26 de gener la Setmana d'animació missionera amb la presència de dos religiosos combonians, el Padre José Rubio i la Germana Pilar Gilberte. Els dos missioners combonians formen part del Servei Conjunt d'Animació Missionera (SCAM), que agrupa vint-i-un instituts presents a Espanya dedicats exclusivament a les missions. L'estada dels combonians s'emmarca en les campanyes d'animació que fa l'SCAM a les diòcesis espanyoles.

El P. José i la Gna. Pilar van oferir el seu testimoni missioner a les eucaristies dominicals entre els dies 18, 19, 25 i 26 de gener, a Puigcerdà, Alp, Llívia, Prats, Bellver de Cerdanya, Prullans, Martinet, Ribes de Freser i Planoles. També van compartir experiències amb diversos grups d'alumnes de primària i d'ESO a l'escola Mare de Déu de Talló de Bellver de Cerdanya, a l'Institut Pere Borrell de Puigcerdà, a l'escola Vedruna de Puigcerdà i a l'escola primària Alfons I, també a Puigcerdà. Van fer conferències missioneres a Bellver i a Puigcerdà, i es van trobar amb els preveres de Cerdanya, amb la comunitat de Vedrunes de Puigcerdà, amb les religioses de Sant Josep de Prats, i amb la comunitat del Seminari del Poble de Déu a La Cerdanya. Finalment, van exposar la seva experiència davant d'alguns grups de catequesi a Bellver i davant d'un grup de Ribes de Freser, amb força participació dels adults que participen en l'Escola Catequètica de la Vall de Ribes. La Gna. Pilar, després d'un temps a l'Àfrica, va ser 27 anys a l'Equador. Fa uns tres anys que ha retornat, i viu a Saragossa. El P. José ha estat 39 anys al Congo Belga, des de fa cinc mesos resideix a Barcelona.

La tasca dels portaveus de l'Església en l'era digital

L'Assemblea Anual de Delegats de Mitjans de Comunicació de les Diòcesis Espanyoles es va dur a terme enguany del 3 al 5 de febrer, a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid, organitzada per la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social. Hi varen participar més de 70 persones que tre-

ballen en diferents àmbits de les delegacions diocesanes de mitjans i es va tractar en profunditat l'activitat dels portaveus de les institucions eclesials i la relació amb les agències de notícies, eclesials o no, que difonen les informacions sobre l'Església en els mitjans generalistes. L'Arquebisbe d'Urgell i membre de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social va inaugurar les jornades. També hi van ser presents la Delegada diocesana de MCS, Sra. Cristina Orduña i el Secretari general del Bisbat, Mn. David Codina. La sessió d'obertura fou impartida pel professor de la Universitat Complutense, Sr. Rafael Rubio, amb el títol «Una nova forma de fer de portaveu amb els mitjans». Per a reflexionar sobre aquestes situacions des d'una perspectiva eclesial professional es convidà també a Mons. Paul Tighe, Secretari del Pontifici Consell per les Comunicacions Socials, a Mn. José María Gil Tamayo, Secretari general i Portaveu de la Conferència Episcopal Espanyola, al Sr. Chema Villanueva, de l'Agència Europa Press, així com a ponents de les Agències de Notícies AVAN (de València), ODISUR (dels Bisbes del Sud) i SIC (depenent de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social). La sessió de clausura anà a càrrec del P. Federico Lombardi, Director de la *Sala Stampa* i portaveu de la Santa Seu, qui clausurà l'Assemblea amb una ponència titulada «Fer de portaveu al Vaticà». El P. Lombardi va rebre més tard un dels premis Bravo que s'atorga anualment. Les Jornades permeteren la convivència i intercanvi d'idees entre els participants i comptaren amb la pregària comuna i la celebració eucarística com a moment central.

Per accedir a tot l'article publicat a la revista *Església d'Urgell*

LA PLETA

Pacificar l'ànima i el món

La pau es diu de moltes maneres (2)

(...) Deixant de banda la pau del cos, hi ha, en segon lloc, la pau de l'ànima irracional que es resol quan es satisfan les seves apetències. Mentre tenim set, no estem en pau. Mentre tenim gana, no experimentem la pau. Mentre tenim son i no podem dormir, estem en conflicte.

La resposta a l'apetència genera pau, però és sempre una pau provisional, perquè, posteriorment, al cap d'un temps, no massa llarg, torna a experimentar-se la necessitat i, lògicament, el desig de resoldre-la.

Som éssers indigents i apetim allò que no posem. Aquest apetit no és propi, només, de l'ésser humà, dipositar d'una ànima racional, sinó de tot ésser viu, mogut per aquest principi de moviment que és la seva ànima.

La tercera forma de pau és la de l'ànima racional que consisteix en l'acord entre el pensament i l'acció. Una persona està en pau amb si mateixa, quan viu amb coherència, quan el pensament i l'acció tenen unitat. Aquesta coherència no és fàcil d'obtenir, però és possible si un és capaç d'exercir una autocrítica constant de la seva vida i de veure com actua i com pensa.

La incoherència és motiu de conflicte. Quan una persona fa el que no diu i diu el que no fa; quan en ella no hi ha unitat de criteris, sorgeix el malestar, la culpa, la indignitat. Pot ser, fins i tot, que ningú no se n'adoni, que ningú no capti les dimensions d'incongruència que hi ha en ell, però si ell pensa i es pensa a si mateix, experimentarà sofriment espiritual. Per això, la pau de l'ànima racional és un treball ardu, perquè exigeix aquesta concòrdia entre la facultat teòrica de la persona i la facultat pràctica. (...)

Dr. Francesc Torralba

Director de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell